

ஓம்

ஸ்ரீ பரமாத்மனே நம :

முன்றாவது அத்தியாயம்

பகையை அழிக்கவல்ல ஊக்கம்

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் இந்த, புத்தி (அறிவு) னான் மார்க்கத்தில் உள்ளால் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். எத்தகைய அறிவு? போர் செய் என்ற அறிவு. வெற்றி பெற்றால் 'மகாமஹிம' என்ற நிலையைப் பெறுவாய். தோற்றாலோ, தெய்வத் தன்மையைப் பெறுவாய். வெற்றியில் அனைத்துமே அடங்கியுள்ளது. வெற்றியும் உள்ளது. தோல்வியில் தெய்வத்தன்மை இருக்கிறது. கொஞ்சமாவது கிடைக்கிறது. எனவே இந்த நேரத்தில் இலாபம் நஷ்டம் இரண்டிலுமே ஏதாவது ஓர் வகையில் இலாபம் கிடைத்து விடுகிறது. கொஞ்சங்கூட நஷ்டமே இருப்பதில்லை. எந்த அறிவுடன் செயல்படும்பொழுது கர்மங்களின் பந்தங்களிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறதோ, அத்தகைய அறிவு கொண்டு செயல்படும் கர்மத்தை 'நிஷ்காம கர்மம்' என்று அறிந்து கொள்! என்று கூறினார். பிறகு அதன் சிறப்புகளைப் பற்றிய விளக்கம் தந்தார். பலனில் சிறிதளவும் ஆசை வைக்காதே! ஆசையை அறவே விடுத்து, கர்மத்தைச் செய்! கர்மத்தைச் செய்யும்பொழுது கவனக் குறைவாக இருக்காதே! இவ்வாறெல்லாம் இருந்தால் கர்மத் தளைகளிலிருந்து விடுதலை பெறலாம். விடுதலை பெறலாம் என்றாலும் பாதையில் உனது நிலை என்னவென்பது தெரியாததினால் கர்மம் செய்யும்பொழுது தேவைப்படும் நியதிகளையும் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்.

எனவே நிஷ்காம கர்ம யோகத்தை விட ஞான மார்க்கமே எளிதானது; கிடைப்பதற்குரியது என்று அர்ஜூனனுக்குத் தோன்றியது. அவன் கேட்டான் -- ஐனார்த்தனா! நிஷ்காம கர்மத்தை விட ஞான மார்க்கமே சிறந்தது என்று உங்களுக்குத் தோன்றினால் என்னை ஏன் பயங்கரமான கர்மங்களில் ஈடுபடுத்துகிறீர்கள்? கேள்வி என்னவோ சாதாரணமானதுதான், ஒரே இடத்திற்குச் செல்ல இரண்டு பாதைகள் இருக்கின்றன என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். நீங்கள் அங்கு போக விரும்பினால், நிச்சயமாக எளிதான் பாதையைப் பற்றித்தான் கேட்பீர்கள். அப்படிக் கேட்கவில்லையானால் நீங்கள் பயணியே இல்லை. இதேபோன்றுதான் அர்ஜூனன் கேட்டான்.

அர்ஜூனன் கேட்டான்

ஜ்யாயஸ் சேத்கர்மணஸ்-தே மதா புத்திர்-ஐனார்த்தன
தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேசவ 1

மக்கள் மீது கருணை பொழியும் ஜனார்த்தனா! நிஷ்காம கர்ம யோகத்தை விட ஞான மார்க்கம் சிறந்தது என்பது உங்கள் கருத்தானால் கேசவா! என்னை என் நீங்கள் பயங்கரமான நிஷ்காம கர்மத்தில் ஈடுபடுத்துகிறீர்கள்? நிஷ்காம கர்ம யோகத்தில் அர்ஜூனன் பயங்கரத்தைப் பார்க்கிறான். காரணம் அங்கு கர்மம் செய்ய மட்டுமே மனிதனுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. பலனில் அல்ல. கர்மம் செய்வதில் கவனக் குறைவும் இருக்கக் கூடாது. சமர்ப்பணத்துடன் யோகத்தில் மட்டுமே குறிவைத்துக் கர்மம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஞான மார்க்கத்தில் தோற்றாலும், தெய்வீகத்தனமை கிடைக்கிறது. வெற்றி பெற்றாலும் 'மகாமஹிம' என்ற நிலை கிட்டுகிறது. தங்களது இலாப நஷ்டங்களைத் தாமே கணித்தபடி முன்னேற வேண்டும். இவ்வாறு அர்ஜூனனுக்கு நிஷ்காம கர்ம யோகத்தை விட ஞான யோகம் சுலபமாகத் தெரிந்தது. எனவே அவன் வேண்டிருக்க வேண்டும்.

வ்யாமிச்ரேணேவ வாக்யேன புத்திம் மோஹயஸீவ மே
ததேகம்-வத் நிஸ்சித்ய யேன ச்ரேயோஹு-மாப்னுயாம் 2

இரண்டையும் ஒன்றாக்கி நீங்கள் என் அறிவைக் குழப்பி விட்டார்கள். என் அறிவின் மோகத்தைக் களைவதில் முனைந்து நிற்கிறீர்கள். எனவே இது இரண்டிலும் எது எனக்கு மிக உகந்த மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் என்று தோன்றுகிறதோ அதைத் தெளிவு படுத்துங்கள்! அதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இவ்வாறு பதில் தருகிறார் --

பகவான் கூறுகிறார் :

லோகேஸ்மின் தவிவிதா நிஷ்ட்டா புரா ப்ரோக்தா மயானக
ஜ்ஞானயோகேன ஸாங்க்யானாம் கர்மயோகேன யோகினாம் 3

பாவமே அறியாத அர்ஜுனா! சத்திய ஆராய்ச்சிக்கு இரண்டு வகையான வழிகள் முன்பே என்னால் கூறப்பட்டுள்ளன. முன்பே என்றால் சத்திய யுகமோ, திரேதா யுகமோ அல்ல; ஆனால் இப்பொழுது இதுவே இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் நான் சொன்ன வார்த்தைகளாகும். ஞானிகளுக்கு ஞான மார்க்கமும், யோகிகளுக்கு நிஷ்காம கர்மம் மார்க்கமும் கூறப்பட்டுள்ளன. இரண்டுவிதமான பாதைகளிலும் கர்மம் செய்தே ஆகவேண்டும். 'கர்மம்' இன்றியமையாதது.

ந கர்மணா-மனாரம்பாந்-நூஷ்கர்மயம் புருஷோஷ்ணுதே ந ச ஸந்யஸனாதேவ ஸித்திம் ஸமதிகச்சதி 4

அர்ஜுனா! கர்மம் செய்யத் தொடங்கியதுமே மனிதன் நிஷ்கர்ம நிலையின் எல்லையை அடைந்து விடுவதோ அல்லது முதலில் தொடங்கிய செயலை விட்டுவிடுவதன் மூலம் பகவத் பிராப்தி என்ற பரம சித்தியை அடைந்து விடுவதோ கிடையாது. உனக்கு ஞான மார்க்கம் நல்லது என்று தோன்றினாலும் அல்லது நிஷ்காம கர்ம மார்க்கம் நல்லது என்று தோன்றினாலும் இரண்டிலுமே கர்மத்தைச் செய்தே ஆக வேண்டும்.

இந்த இடத்தில் பலர் பகவத்பத்தை அடைய எனிய பாதையைத் தேடுகின்றனர். கர்மத்தைத் தொடங்காமல் இருந்தாலே நிஷ்கர்மிதானே என்ற மயக்கம் உங்களுக்கு வேண்டாம். எனவேதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கர்மத்தைத் தொடங்காததால் ஒருவன் நிஷ்கர்ம உணர்வைப் பெற்றுவிடுவதில்லை என்று கூறுகிறார். சுபம், அகுபம் என்ற பாகுபாடுகளை உடைய கர்மங்களின் முடிபில் உள்ள நிஷ்கர்மத்துவம் என்ற நிலையையும் கர்மம் செய்தவதன் மூலமே பெற முடியும். இதுபோன்று நாங்கள் ஞான மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ள வர்கள். எனவே 'நாங்கள் கர்மம் செய்ய வேண்டியதே இல்லை' என்று பலரும் கூறுகின்றனர். இத்தகைய கருத்துடன் கர்மம் செய்யமாவிருப்பவர்கள் ஞானிகள் அல்லர். தொடங்கிய செயலைத் துறப்பதால் மட்டுமே பகவானில் ஓன்றினையும் பரம சித்தி என்ற நிலை கிட்டுவதில்லை. ஏனெனில்,

ந ஹி கச்சித் சுஷணமபி ஜாது திஷ்ட்டத்-யகர்மக்ருத் கார்யதே ஹ்யவஷி: கர்ம ஸர்வ: பரக்ருதிஜீஸ்-குணை: 5

எந்தக் காலத்திலும், எந்த மனிதனும் சிறிது நேரம் கூட கர்மம் செய்யாமல் இருப்பதில்லை. ஏனெனில் இயற்கையாக ஏற்பட்ட குணங்களின் கட்டாயத்தினால் எல்லா மனிதர்களும் கர்மம் செய்கின்றனர். சுபாவம், சுபாவத்தினின்று தோன்றும் குணங்கள் இவையிரண்டும் இருக்கும் வரை எந்த மனிதனும் கர்மம் செய்யாமல் இருக்க முடியாது.

நான்காவது அத்தியாத்திலுள்ள 33, 37ஆவது சுலோகங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்; எல்லாக் கர்மங்களும் ஞானத்தில் முடிவடைகின்றன. ஞானம் என்ற நெருப்பு எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்கி விடுகின்றது.

இங்கு அவர் கூறுகிறார் : கர்மம் செய்யாமல் யாரும் இருப்பதில்லை. முடிவில் அந்த மகா புருஷர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் ? அவர்களின் கருத்துப்படி வேள்வி செய்யச் செய்ய மூன்று குணங்களும் மறைந்து, மனம் ஒன்றினைந்ததும், வேள்வியின் விளைவு முடிவடைந்து, கர்மம் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கின்றது. இத்தகைய நிர்ணயிக்கப்பட்ட செயல் நிறைவேறுவதற்கு முன்பு கர்மம் ஆழிவதில்லை. படைப்பின் பிண்டமான நினைவாறுவதில்லை.

கர்மேந்தரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மனஸா ஸ்மரண் இந்தரியார்ததான் விழுடாதமா மித்யாசார; ஸ உச்யதே 6

கர்மப் புலன்களைப் பிடிவாதமாக வயப்படுத்தி மனத்தளவில் புலனால் உண்டாகும் இன்பங்களை அசைபோடும் மூட மக்கள் கபட வேஷதாரிகளேயன்றி ஞானிகள் அல்லர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் காலத்திலும் அத்தகைய பழக்கங்கள் இருந்தன என்பது தெளிவாகிறது. செய்யத்தகுந்த செயல்களைச் செய்யாமல் புலன்களைக் கட்டாயமாகத் தடுத்து நிறுத்தி “நான் ஞானி” “நான் பூரணமானவன்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் கீழ்த்தரமானவர்கள் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். ஞான மார்க்கத்தை விரும்பினாலும் சரி, நிஷ்காம மார்க்கத்தை விரும்பினாலும் சரி இரண்டிலுமே கர்மம் செய்வது இன்றியமை யாததாகும்.

யஸ்தவிந்தரியாணி மனஸா நியம்-யாரபதேரஜான கர்மேந்தரியை: கர்மயோக-மஸக்த:ஸ விடிஷயதே 7

அர்ஜூனா ! எந்த மனிதன் மனத்தினால் புலன்களை வயப்படுத்தி, மனத்தளவிலும். ஆசைகளின் நினைவேயில்லாமல் எப்பொழுதும் பற்றினால் கர்மப் புலன்கள் மூலம் கர்ம யோகத்தை கடைபிடிக்கிறானோ அவனே சிறந்தவன். அது சரி. கர்மங்களை அனுசரிக்க வேண்டும் - அதாவது கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பது புரிகிறது. ஆனால் எந்தவிதமான கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதற்கு விடையாகக் கூறுகிறார் :

நியதம் குரு கர்ம தவம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: ஸரியாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸிதயேதகர்மண: 8

அர்ஜூனா ! விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய். அதாவது கர்மங்கள் பல இருப்பினும், ஏதாவது ஒன்று தேர்ந்தெடுக்கப் படுகிறது. அந்த விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய். கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பதை விட 'கர்மத்தை'ச் செய்வதுதான் சிறந்தது. எனவே செய்து கொண்டேயிரு. முன்பு கூறியதுபோல் இறப்பு-பிறப்பு என்ற பயத்திலிருந்து விடுதலை தரத்தக்க கர்மத்தைச் செய். அதைக் குறிக்கோளாகக் கொள். இதுவே சிறந்தது. கர்மம் செய்யாவிட்டால் உனது சரீர யாத்திரை சித்தி அடையாது.

சரீர் யாத்திரை என்றால் சரீர் நிர்வாகம் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். சரீர் நிர்வாகம் எப்படிப்பட்டது? மனிதன் பல பிறவிகளாக, பல யுகங்களாக உடல் யாத்திரை செய்து கொண்டு வருகிறான். எப்போது ஆடை பழுதாகிக் கிழிந்து விடுகிறதோ அப்போது இரண்டாவதாக, மூன்றாவதாக ஆடைகளை மாற்றிக்கொண்டே போகிறான். இது போன்று புழு, பூச்சி முதல் மனிதன் வரை, பிரம்மாவிலிருந்து பூமி உட்பட எல்லாப் படைப்புகளும் மாறுதலுக்குட்பட்டவைகள். உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த யோனிகளில் சமமாக ஜீவன் உடல் யாத்திரையே செய்து வருகிறது. இந்த யாத்திரையை சித்தி அல்லது பூரணம் அடையைச் செய்யவல்ல பொருள் அல்ல கர்மம். எந்தப் பிறவி எடுத்தாலும் சில யாத்திரை தொடருகிறது. பயணி சென்று கொண்டிருக்கிறான். அந்தப் பயணி ஒரு உடல் யாத்திரை முடிந்ததும் இரண்டாவது உடல் யாத்திரையைத் தொடருகிறான். எப்பொழுது இலக்கை அல்லது குறிக்கோளை அடைகிறானோ அப்பொழுதுதான் யாத்திரை முடிவுடைக்கிறது. பரமாத்மாவின் நிலைக்குப் பிறகு இந்த ஆன்மாவிற்கு உடல் யாத்திரை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. அதாவது ஒரு உடலை விட்டு மற்றொரு உடலை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய வரிசை துண்டிக்கப்படுகிறது. எனவே மனிதனுக்கு மறுபடியும் உடல் யாத்திரை செய்ய வேண்டியதில்லை என்ற நிலையை கர்மம் தருகிறது. அர்ஜூனா! இந்த கர்மத்தைச் செய்தால் சம்சார பந்தம் என்ற அகபத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுவாய். கர்மம் சம்சார பந்தம் என்ற அகபத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுத் தரும் பொருளாகும். அந்த விதிக்கப்பட்ட கர்மம் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு விடையாகக் கூறுகிறார் :

யஜ்ஞாரத்தாத் கர்மணேன்யத்ர லோகோயம் கர்மபந்தனः
ததர்த்தம் கர்ம கெளந்தேய முக்தஸங்கः ஸமாசர 9

அர்ஜூனா! வேள்வியின் விதிமுறைகள் கர்மம் ஆகும். அது வேள்வியை முடித்து வைக்கும் தொடர் கர்மமாகும். எனவே கர்மம் தீர்மானிக்கப்பட்ட விதிமுறைகள் என்பது தெளிவாகிறது. இதைத் தவிர நிகழும் கர்மங்கள், கர்மங்கள் இல்லையா? அவை கர்மங்கள் அல்ல என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். போரின் விளைவைத் தவிர இரவு-பகல் எல்லா வேளைகளிலும் உலகம் முழுமையும் மூழ்கிக் கிடக்கும் பிற கர்மங்கள் அனைத்தும் இந்த உலகத்தின் ஒரு தளையாகுமே தவிர கர்மங்களாகாது. அகுபம் என்ற உலக பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுத் தருவதொன்றே கர்மம் எனப்படும். வேள்வியின் விளைவு மட்டுமே கர்மம் ஆகும். அது தொடர்ந்து நிகழ்வதாகும். அதனால்தான் வேள்வி நிறைவு பெறுகிறது. எனவே அர்ஜூனா! அந்த வேள்வியின் நிறைவிற்காக சேர்க்கை தோஷத்தில் இருந்து விலகி கர்மத்தைச் செய். தோஷத்திலிருந்து விலகாமல் கர்மம் நிகழ்வதில்லை.

இப்போது வேள்வியின் விதிமுறைகளே கர்மம் என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டோம். மறுபடியும் செய்ய வேண்டிய வேள்வி என்ன? என்ற ஒரு புதுக் கேள்வி எழுகிறது. வேள்வி என்றால் என்ன? என்பதற்கு நேரான விடை தராமல் பூரி கிருஷ்ணர் வேள்வி எங்கிருந்து வந்தது? என்ன பலன் தருகிறது? என்பதை அதன் சிறப்புக்களை எடுத்துரைக்கிறார். வேள்வி என்பது என்ன? அதற்குச் செயல்வடிவாக்கம் தந்து நாம் கர்மம் எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? என்பதை நான்காவது அத்தியாயத்தில் விளக்குகிறார். எந்தப் பொருளைச் சித்தரிக்கும் வேளையிலும் முதலில் அதன் சிறப்புகளை விவரித்து நம்மில் அதைப்பெற ஆர்வம் உண்டாக்குவது யோகேஷ்வர் பூரி கிருஷ்ணரின் தனிச் சிறப்பாகும். பிறகு அவைகளைச் செய்யும் பொழுது எடுக்க வேண்டிய கவனங்களைப் பற்றிக் கூறி முடிவில் முக்கியமான கொள்கைகளைப் பற்றி விளக்கம் தருகிறார்.

இங்கு பூரி கிருஷ்ணர் கர்மம், தீர்மானிக்கப்பட்ட செயல் என்ற கர்மத்தின் இரண்டாவது பகுதியைப் பற்றிக் கூறியது நினைவிருக்கட்டும் – செய்யும் செயலெல்லாம் கர்மம் அல்ல.

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முதல்முறையாக ‘கர்மம்’ என்ற பெயரை உச்சரித்தார். அதன் சிறப்புக்களை விளக்கினார். ஆனால் ‘கர்மம்’ என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி கூறவில்லை. இந்த மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் கர்மம் செய்யாமல் எவரும் இருக்க முடியாது என்று கூறினால் சுபாவத்தின் அடிப்படையில் மனிதன் கர்மம் செய்கிறான். இதன் பிறகும் மனிதர்கள் கட்டாயமாகப் புலன்களை வசப்படுத்தியும், மனத்தில் சிற்றினப்போக நினைவுகளைச் சுமந்து கொண்டும் தீரிவார்களேயானால் அவர்கள் கபடமானவர்கள், கபடத்தைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். எனவே அர்ஜூனா! புலன்களை மனத்துடன் ஓன்றறக் கலக்கச் செய்து பின்பு நீ கர்மத்தைச் செய் – ஆனால் எப்படிப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்ற கேள்வி மீண்டும் எழுகிறது.

அதற்கு அர்ஜூனா! தீர்மானிக்கப்பட்ட, நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட கர்மத்தைச் செய் என்று யோகேஷ்வர் பூரி கிருஷ்ணர் கூறினார்.

இப்போது நாம் செய்ய வேண்டிய, தீர்மானிக்கப்பட்ட கர்மம் யாது? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதற்கு வேள்வியின் செயலாக்கமே கர்மம் என்கிறார். இப்போது வேள்வி என்றால் என்ன? என்ற கேள்வி எழுகிறது. இங்கு வேள்வியின் உற்பத்தி, சிறப்பு அம்சங்கள் ஆகியவற்றைக் கூறி மௌனமாகி விடுகிறார். மேலே நான்காவது அத்தியாயத்தில் வேள்வியின் அழகான, தூய்மையான வடிவம் நமக்குக் கிடைக்கும். அதைச் செய்வதுதான் கர்மம் ஆகும்.

கர்மத்தின் இந்த விளக்கம் கீதையைப் புரிந்துகொள்ளத் துணையாகும். வேள்வியைத் தவிர உலகில் மக்கள் ஏதாவது ஓன்றறச்

செய்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். சிலர் பயிரிடுகிறார்கள். சிலர் தங்களை அறிவினால் பிழைப்பவர்கள் (அறிவு ஜீவி) என்று கூறுகிறார்கள். மற்றும் சிலர் தங்களை உழைக்கும் தொழிலாளிகள் என்று கூறிக் கொள்கிறார்கள். சிலர் சமூக சேவையைக் கர்மம் என்கிறார்கள். மற்றும் சிலரோ தேச சேவையைக் கர்மம் என்கிறார்கள். இந்த கர்மங்களில் சிலவற்றை பலன் கருதிச் செய்யும் கர்மம் என்றும், சிலவற்றை பலன் கருதாது செய்யும் கர்மங்கள் என்றும் விளக்கம் தருகின்றனர். இவைகள் எல்லாம் கர்மம் அல்ல என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். வேள்வியின் விதிமுறைகள் அன்றி வேறு எதைச் செய்தாலும் அது உலக பந்தங்களில் ஈடுபடுத்தும் கர்மமேயன்றி உண்மையான கர்மம் அல்ல. உண்மையில் வேள்வியின் விதிமுறைதான் கர்மம் ஆகும். இப்போது வேள்வியைப் பற்றிக் கூறாமல் வேள்வி (யக்ஞும்) எங்கிருந்து வந்தது என்று கூறுகிறார் :

ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்டவா புரோவாச ப்ரஜாபதி:

அனேன ப்ரஸவிஷ்யத்வ-மேஷவோ ஸ்தவிஷ்ட-காமதுக் 10

படைப்புக் கடவுளான பிரம்மா படைப்பின் ஆரம்பத்தில் வேள்வியுடன் கூடிய குடிமகளை (பிரஜை) உற்பத்தி செய்து இந்த வேள்வியின் மூலம் முன்னேறு என்று கூறினார். இது தீமையளிப்பதாக இருக்கக் கூடாது; நன்மையோடு கூடிய ஆசையை நிறைவேரச் செய்யக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்.

வேள்வியுடன் கூடிய குடிமகளை (பிரஜை) யார் படைத்தார்? படைப்புக் கடவுள் பிரம்மாவா? பிரம்மா யார்? பலராலும் கூறப்படும் நான்கு முகங்களும், எட்டு கண்களும் உடையவரா பிரம்மா? கடவுள் என்ற பெயில் தனியாக ஒரு சக்தி இல்லை. பின் படைப்புக் கடவுள் யார்? எந்தக் குடிமகனின் மூலபிந்து பரமாத்மாவில் ஜக்கியமாகிறதோ அவரே பிரஜாபதி என்னும் மகாபுருஷனாகிறார். அறிவுதான் பிரம்மா - (அகங்காரம் - சிவன்; அறிவு (புத்தி) - பிரம்மா; மனம் - சந்திரன்; சித்தம் - மகான் ஆகின்றன)

பிரம்ம நிலை அடைந்த சமயத்தில் அறிவு இயந்திரமாக மட்டும் செயல்படுகிறது. அந்த மகா புருஷனின் குரவில் பரமாத்மா பேசுகிறார்.

பஜனையின் உண்மையான செயல் தொடங்கியதும் அறிவு படிப்படியாக முன்னேற்றமடைகிறது. ஆரம்பத்தில் அது பிரம்ம வித்தையுடன் கலந்ததாக இருப்பதால் 'பிரம்ம வித்' என்று கூறப்படுகிறது. படிப்படியாக விகாரங்கள் மறைய மறைய பிரம்ம வித்தையில் சிறப்படைந்து இது 'பிரம்ம வித்வர்' என்று கூறப்படுகிறது. முன்னேற்றம் இன்னும் நுட்பமாகும் பொழுது அறிவின் நிலை மேலும் விரிவடைகிறது. அப்பொழுது அது 'பிரம்ம வித்வரீயான்' என்று கூறப்படுகிறது. அந்த நிலையில் பிரம்ம வித்தையில் கைதேர்ந்த மனிதன் மற்றவர்களையும்

முன்னேற்றப் பாதையில் செலுத்தும் அதிகாரம் பெறுகிறான். அறிவிள் எல்லை 'பிரம்ம விதவரீஷ்டர்' என்ற நிலையாகும் – பிரம்ம வித்தையில் தேர்ந்த அந்திலையில் நன்மைகள் பெருத்தோடுகின்றன. அந்த நிலைபெற்ற மகாபுருஷர்கள் குடிமகனின் உற்பத்திக் கருவான பரமாத்மாவில் ஒன்றினைந்து நிற்கின்றனர். அத்தகைய மகா புருஷர்களின் அறிவு இயந்திரம் மட்டுமேயாகும். அவர்கள் 'பிரஜாபதி' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் சுபாவத்திலுள்ள வேறுபாடுகளை அலசி ஆராய்ந்து ஆராதனை நெறி முறையை ஏற்படுத்துகின்றனர். இதற்கு முன்பு சமுதாயம் நெறிக்கு உட்படாத விழிப்பற்ற நிலையில் இருக்கிறது. படைப்பு அனாதியானது. ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே இருக்கின்றன. ஆனால் தாறுமாறான சீர்குலைந்த நிலையிலுள்ளன. வேள்விக்கேற்ப அவைகளை முறைப்படுத்துவதுதான் படைத்தல் அல்லது ஒழுங்குபடுத்தல் ஆகும்.

அத்தகைய மகாபுருஷர் கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் வேள்வியுடன் கூடிய குடிமகனைப் படைத்தார். கல்பம் ஆரோக்கியத்தைத் தருகிறது. வைத்தியர்கள் கல்பத்தைத் தருகிறார்கள். உடலை நோயின்றி காக்கும் 'காய கல்பம்' தயாரிக்கிறார்கள். இது அழியும் உடலுக்குரிய கல்பமாகும். உலக நோயிலிருந்து விடுதலை தரும் கல்பமே உண்மையான கல்பமாகும். ஆராதனையின் ஆரம்பமே இந்தக் கல்பத்தின் தொடக்கமாகும். ஆராதனை நிறைவடையும்பொழுது இந்தக் கல்பமும் முடிவடைந்து விடும்.

எனவே, பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமான மகாபுருஷர்கள் பஜனையின் ஆரம்பத்தில் வேள்வியுடன் கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களை முறைப்படுத்தி இந்த வேள்வியில் நீ அறிவு பெறுவாயாக எனக் கூறினர். எப்படிப்பட்ட அறிவு? சீர்குலைந்த வீடு சிறப்பானதாகுமா? வருமானம் அதிகமாகுமா? இல்லை. வேள்வி இஷ்ட தேவதையை அடைய வழி வகுக்கும் நன்மைகள் சம்பந்தமான ஆசைகளை நிறைவு செய்யும். இஷ்ட தேவதை பரமாத்மா ஆகும். வேள்வி அந்த பரமாத்மா சம்பந்தமான ஆசையை நிறைவு செய்வதாகும். இந்த வேள்வி உடனே பரமாத்மாவை அடையச் செய்யுமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது :

தேவான் பாவயதானேன தே தேவா பாவயந்து வ:
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத 11

இந்த வேள்வியின் மூலம் தேவதைகளைத் திருப்தி செய். அதாவது தெய்வீக செல்வங்களை மேலும் அதிகரித்துக் கொள். அந்த தேவதைகள் உங்களின் முன்னேற்றத்திற்கு வழி காட்டுவார்கள். இதுபோன்று பரஸ்பரம் முன்னேற்றமடைந்தபடியே குறிக்கோளின் கடைசி நிலையான பரமநஞ்மை என்ற உயர்ந்த பயனைப் பெற்றுக்கொள். வேள்வியில் நாம் முன்னே செலவைச் செல்ல தெய்வீக செல்வங்கள் குவிந்து கொண்டே போகும். பரமதேவனில் ஒன்றற கலக்கத் தக்க அந்தராத்மாவின் ஒத்த தன்மைகளே

தெய்வீக சம்பத்துக்களாகும். பரமதேவன் ஓருவனே பரமாத்மாவாகும். அந்தப் பரமதேவனை அடையச் செய்யும் செல்வம் (சம்பத்து) உடையதால் அவைகள் 'தெய்வீகச் சம்பத்து' எனப்படுகிறது. மக்களால் கற்பனை செய்யப்படும் கற்கிலை, தண்ணீர் போன்ற உருவகம் பெற்றவைகள் தெய்வீகச் சம்பத்துக்கள் அல்ல. உருவங்களில் தெய்வீக சம்பத்து இல்லை என்று யோகேக்டிவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

**இஷ்டான் போகான் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞாபாவிதா:
தைர்-தத்தா-ஸ்பரதாயைப்யோ யோ புங்கதே ஸ்தேன ஏவ ஸ: 12**

வேள்வியினால் திருப்தியடைந்த தேவதைகள் (தெய்வீகச் செல்வம்) உங்களுக்கு இஷ்ட தேவதை சம்பந்தமான சுகத்தைத் தவிர வேறு எதையும் தராது. அவைகள் ஒன்றே இந்த சுகத்தைத் தரவல்லவை. இதைப் பெறுவதற்கு வேறு எந்த மார்க்கமும் இல்லை. இந்த தெய்வீக குணங்களை வளர்க்காமல் இந்த நிலையை அனுபவிப்பதாகக் கூறுவன் திருடன். அவனுக்கு இந்த நிலையே கிடைக்காதிருக்கும் பொழுது அவன் எப்படி அதை அனுபவிக்க முடியும்? ஆனால் நான்தான் தத்துவ ஞானி, நான்தான் பூரணமானவன் என்று கூறிக் கொண்டு திரிகிறான். அவ்வாறு பற்றசாற்றுபவன் இந்தப் பாதையிலிருந்து திசை திரும்பிய வனாவான். அவன் நிச்சயமாகத் திருடன்தான். நிலையை அடைபவன் அல்லன், நிலையை அடைபவன் என்ன பெறுகிறான்?

**யஜ்ஞாசிஷ்டாசின: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பினை:
புஞ்ஜதே தே தவகம் பாபா யே பசந்த-யாதமகாரணாத 13**

வேள்வியில் மிஞ்சும் அன்னத்தை உண்பவர்களே எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறார்கள். தெய்வீகச் செல்வமுள்ளவைகளை பெருக்கிக் கொண்டே பலனைப் பெறும் காலத்தில் வேள்வி நிறைவு பெறுகிறது. வேள்வி நிறைவடையும் போது எஞ்சி நிற்கும் பிரம்மமே அன்னமாகிறது. இதையே வேள்வி கிருஷ்ண செய்யும். இந்த அன்னத்தை உண்ணுபவனே பிரம்மத்தில் நுழைகிறான் என்று வேறுவிதமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். இங்கு வேள்வியில் மீதியாக நிற்கும் பிரம்ம அமுதம் என்ற உணவைப் புசிப்பவன் எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான் என்று கூறுகிறார். சாதுக்கள் விடுதலை பெறுகிறார்கள். ஆனால் பாவிகள் மோகத்தினால் உண்டாகும் உடல்களுக்காக அலைகிறார்கள். அவர்கள் பாவத்தை உண்கிறார்கள். அவர்கள் பஜனையும் செய்கிறார்கள். ஆராதனையும் நன்கு செய்கிறார்கள். அதில் தீவிரமாகிவிடுகிறார்கள். ஆனால் உடலும், உடலுடன் சம்பந்தமுடையதுமான ஏதேனும் கிடைக்காதா என்ற இனிப்பான ஆசை தோன்றுகிறது. அது கிடைத்தும் விடுகிறது. ஆனால் அந்த யோகத்திற்குப் பிறகு அவன் எந்த இடத்தில் பயணத்தைத் தொடங்கு கிறானோ அதே இடத்தில் மீண்டும் நிற்கிறான். இதைவிடப் பெரிய அழிவு என்னவாக

இருக்க முடியும்? உடலே அழியும் பொருளாக இருக்கும்போது அதனுடைய சுக-போகங்கள் எதுவரை கைகொடுக்கும்? அவர்கள் ஆராதனையா செய்கிறார்கள்? இல்லை, பாவத்தையே உண்கிறார்கள்.

அமுதம் இருக்கையில் உயிர் குடிக்கும் விஷத்தை ஏற்கிறார்கள். அவன் அழியமாட்டான். ஆனால் முன்னேற மாட்டான். அதனால்தான் நிஷ்காம உணர்வுடன் கர்மத்தைச் செய்வதை வலியுறுத்துகிறார். இதுவரை வேள்வி மிகுந்த நன்மையைக் கொடுக்கும் என்றும் அது மகா புருஷர்களின் மூலம் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது என்றும் கூறினார். ஆனால் அந்த மகாபுருஷர்கள் குடிமகனின் சிருஷ்டியில் ஏன் நுழைகிறார்கள்? இதுபற்றிக் கூறுகிறார் :

அன்னாத்-பவந்தி பூதானி பர்ஜன்யா-தன்னஸம்பவ:
யஜ்ஞாத் பவதி பர்ஜன்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்பவ: 14

எல்லாப் பிராணிகளும் அன்னத்திலிருந்து உற்பத்தியா கின்றன. அன்னமே பரமாத்மா ஆகும். அந்த பிரம்ம அமுதத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பிராணி வேள்வியில் காடுபடுகிறது. மழையினால் அன்னம் உற்பத்தியாகின்றது. மேகத்திலிருந்து விழும் மழை நீர் அல்ல, அது. அருள் என்னும் மழை - முன்பு சேமித்து வைத்துள்ள வேள்வி கர்மமே அருள்வடிவாகி மழையாகப் பொழிகிறது. இன்றைய ஆராதனை நாளை அருள் உருவில் கிடைக்கிறது. ஆகையால் மழை வேள்வியிலிருந்து உண்டாகிறது. ‘ஸ்வாஹா’ என்று சொல்வதாலும், எண்ணென்ற விளக்கு ஏற்றுவதாலுமே மழை பொழியுமானால் உலகின் பெரும்பகுதியில் பரவலாகக் கிடக்கும் பாலைவனப் பகுதிகள் ஏன் தரிசாகக் கிடக்கின்றன? விளைகின்ற பூமியாக மாறிவிடாதா? இங்கு அருள் என்ற மழை வேள்வியின் பயனாகும். இந்த வேள்வி கர்மங்களி விருந்தே தோன்றுபவை. கர்மத்தினாலே வேள்வி நிறைவு பெறுகிறது.

கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாகங்ரஸமுத்பவம்
. தஸ்மாத் ஸ்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டிதம் 15

அந்தக் கர்மம் வேதத்திலிருந்து உண்டானது என்பதைத் தெரிந்து கொள். வேதம் பிரம்மம் குடியிருக்கும் மகா புருஷர்களின் வாக்கு ஆகும். எந்த தத்துவம் அறிவுக்குப் புலப்படாமல் இருக்கிறதோ அதன் பிரத்யடிச் அனுபவமே வேதமாகுமே தவிர அதிலுள்ள கலோகத் திரட்டு அல்ல. வேதம் அழியாத பரமாத்மாவிலிருந்து உண்டானது என்பதைத் தெரிந்துகொள். இதைச் சொன்னவர்கள் மகாத்மாக்களாயினும் அவர்கள் பரமாத்மாவுடன் ஒன்றினைந்தவர்கள்; அழிவில்லாத பரமாத்மாவே அவர்களின் மூலம் பேசுகிறார். எனவே வேதங்கள் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவைகளாகக் கூறப்படுகின்றன - மகாபுருஷர்கள் வேதத்தை எங்கிருந்து பெற்றார்கள்? வேதம் அழிவில்லாத பரமாத்மாவிடமிருந்து உற்பத்தியாயிற்று. அந்த மகாபுருஷர்கள் பிரம்மத்தின் மறு உருவங்கள்.

அவர்கள் இயந்திரங்கள் மட்டுமே ஆவர். எனவே அவர்களின் மூலம் பரமாத்மா பேசுகிறார். ஏனெனில் வேள்வியின் மூலம் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திய நிலையில் அது புலப்படுகிறது. இதிலிருந்து எங்கும் வியாபித்திருக்கும் - என்றும் நிலைத்து நிற்கும் பரமாத்மா எப்போதும் வேள்வியில் பிரதிஷ்டையாகியிருக்கிறார் என்பது தெரியவருகிறது. வேள்வி அவரை அடைய ஒரே வழி. இதை வலியுறுத்துகிறார் :

எவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நானுவர்த்தயதீஹ ய:

அகாயுரிந்தரியாராமோ மோகம் பார்த்த ஸ ஜீவதி 16

பார்த்தா! எந்த மனிதன் இந்த உலகில் மானுட உடல் பெற்று இதுபோன்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட சாதனை சக்கரத்திற்கேற்ப நடந்துகொள்ளவில்லையோ, அதாவது தெய்வீகச் செல்வங்களை அதிகரித்து, தேவதைகளின் முன்னேற்றம் தனது முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் மூலம் செல்வத்தின் நிலையைப் பெறும் வழியிலிருந்து விலகி நிற்கிறானோ, அத்தகைய புலன்களின் சுகத்தை விரும்பும் பாவிகள் வீணாக வாழ்கிறார்கள்.

சுற்றத்தார்களே! யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கர்மத்தை அனுசரித்து வா என்று கூறுகிறார். வேள்வியின் விதிமுறைகளே கர்மமாகும். இதைத் தவிர வேறு எதைச் செய்தாலும் அது இந்த உலத்தின் பந்தமேயாகும். எனவே சேர்க்கை தோஷத்திலிருந்தும் விலகி நின்று அந்த வேள்வியின் நிறைவுக்காக கர்மத்தை அனுசரித்து வா என்று வேள்வியின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறி அது பிரம்மாவிடமிருந்து உற்பத்தியாகிறது என்றும் கூறுகிறார். மக்கள் அன்னத்தைக் குறிக்கோளாக்கி அந்த வேள்வியில் நுழைகிறார்கள். வேள்வி கர்மத்திலிருந்தும், கர்மம், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதத்திலிருந்தும் உற்பத்தியாகின்றன - வேத மந்திரங்களைச் சிருஷ்டிப்பவர்கள் மகா புருஷர்கள். அவர்களது ஆண்மை மறைந்து விட்டது. ஏனெனில் பிரமத்தை அடைந்ததும் அவர்கள் பரமாத்மாவின் நிலையை அடைகிறார்கள். எனவே வேதங்கள் பரமாத்மாவிடமிருந்து உற்பத்தியாகின்றன. எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா வேள்வியிலே எப்போதும் பிரதிஷ்டையாகி நிற்கிறார். இந்த சாதனைச் சக்கரத்திற்கேற்ப வாழாத பாவி மனிதன் புலன்களின் சுகபோகங்களில் தினைத்து வீணே உயிர் வாழ்கிறான். அதாவது எந்தச் செயலில் புலன்களின் சுகம் மாறாத, நிலையான சுகம் கிடைக்கிறதோ அத்தகைய சிறப்புச் செயலே வேள்வியாகும். புலன்களை ஓருமுகப்படுத்தி இதில் ராடுபட வேண்டும் என்பதே விதியாகும். புலனால் ஏற்படும் இன்பத்தை விரும்புபவர்கள் பாவிகள் ஆவர். இதுவரை வேள்வி என்பது என்ன என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சொல்லவில்லை. வேள்வி செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டுமா? இதற்கு முடிவே இல்லையா? என்ற கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இவ்வாறு விடையளிக்கிறார் :

யஸ்தவாதம்-ரதிரேவ ஸ்யா-தாதம்-தருப்தஸ் மானவ:
ஆத்மன்யேவ ச ஸந்துஷ்டஸ் தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே 17

எந்த மனிதன் ஆன்மாவிலேயே தன்மயமாகி, ஆத்ம திருப்தியுடன் ஆன்மாவிலேயே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறானோ அவனுக்கு எந்தக் கடமையும் இருப்பதில்லை. ஏனெனில் இதுதான் குறிக்கோளாக இருந்தது. எப்போது கண்ணுக்குத் தெரியாமல், ஸனாதனமான, அழியாத ஆன்மதத்துவம் கிடித்திட்டதோ பின் அதற்கு மேலே எதைத் தேட வேண்டும்? அம்மாதிரியான மகா புருஷர்களுக்கு கர்மாவின் க்ட்டாயில்லை - ஆராதனை செய்வதற்கும் அவசியமில்லை. ஆன்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றிற்கொன்று இணையானவர்கள். இதையே மறுபடியும் சித்திரிக்கிறார்.

நெவ தஸ்ய க்ருதேனார்த்தோ நாக்ருதேநேஹு கஸ்சன
ந சாஸ்ய ஸர்வபூதேஷா கஸ்சிதார்த்த-வ்யபாசரய: 18

அத்தகைய மனிதனுக்கு இவ்வுலகில் செய்யவேண்டிய கர்மங்களால் இலாபம் எதுவும் இல்லை. செய்யாமல் விடுவதால் நஷ்டம் ஏதும் இல்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் அவனுக்கு தனிப்பட்ட உறவு ஏதுமில்லை. ஆன்மாதான் நிரந்தரமான, ஸனாதனமாக, கண்ணுக்குப் புலப்படாத, மாற்றம் ஏதுமில்லாத, அழிவற்ற செல்வமாகும். அதைப்பெற்று, அதிலேயே மகிழ்வுடன் மூஷ்கி அதிலேயே திருப்தி அடைந்து முழுவதுமாக அதிலேயே ஒன்றியிருப்பவன் அதற்கும் மேலான ஒரு சக்தி கிடையாது என்ற நிலையில் எதைத் தேடுவான்? என்ன கிடைக்கும்? அத்தகைய மனிதன் கர்மத்தை விட்டு விட்டாலும் நஷ்டம் ஏதுமில்லை. ஏனெனில் அவனுள் விகாரங்களுடைய சித்தமே இருப்பதில்லை. அவனுக்கு எல்லாப் பிராணிகள், கண்ணுக்குப் புலப்படும் உலகம், உள் மனத்தில் எழும் சங்கல்பங்கள் ஆகிய அனைத்தும் பொருளற்றவைகளாகத் தோன்றுகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பொருள் பரமாத்மா. அதுவே கிடைத்துவிட்டபின் மற்றவைகளினால் அவனுக்கு என்ன பிரயோசனம் இருக்க முடியும்?

தஸ்மா-தஸ்கத: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர
அஸக்தோ ஹ்யாசரன் கர்ம பரமாப்னோதி பூருஷ: 19

இந்த நிலையை அடைவதற்கு நீ பற்றற்ற நிலையில் எப்போதும் செய்யத் தகுந்த கர்மம் எதுவோ, அதனை நல்ல முறையில் செய். ஏனென்றால் பற்றற்ற மனிதன் கர்மத்தை அனுசரிப்பதனால் பரமாத்மாவை அடைகிறான். 'நியமிக்கப்பட்ட கர்மம்' 'செய்யத் தகுந்த கர்மம்' இரண்டும் ஒன்றுதான். கர்மத்தைச் செய்ய ஊக்குவித்து அவர் கூறுகிறார் :

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸிததி-மாஸதிதா ஜனகாதய:
லோகஸங்கரஹு-மேவாபி ஸம்பஷ்யன் கர்த்துமார்ஹஸி 20

ஜூன்கள் என்றால் அரசனான ஜூன்கள் அல்ல. எல்லாவற்றையும் உண்டு பண்ணும் தந்தையைக் குறிப்பிடுகிறோம். யோகமே ஜூன்களாகும். அது உங்களுடைய உண்மையான உருவத்திற்கு உயிர் அளிக்கிறது. பிரகடனம் செய்கிறது. யோகத்தில் ஜூக்கியமாகும் ஒவ்வொரு மகாபுருஷனும் ஜூன்கள்தான். அப்படிப்பட்ட யோகத்தில் ஒன்றினைந்த ரிஷிகளும், அரசன் ஜூன்கள் போன்ற ஞானிகளான மகா புருஷர்களும் கர்மங்களின் மூலமே பரமசித்தியைப் பெற்றிருக்கின்றனர். பரமத்துவமான பரமாத்மாவை அடைவதுதான் பரமசித்தியாகும். ஜூன்களரைப் போன்றோர், அவர்களுக்கு முன் தோன்றிய மகரிஷிகள் ஆகிய அனைவரும், வேள்வியின் விளைவான இந்த செய்யத்தக்க கர்மத்தின் மூலமாகவே இந்தக் கர்மத்தைச் செய்தே பரமசித்தியைப் பெற்றனர். இதை அடைந்தபிற்கு உலகில் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கர்மங்களையும் செய்கின்றனர். உலக நன்மைக்காக கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். எனவே நீயும் இந்திலையை அடைந்த பிறகும் உலக நாயகன் ஆவதற்காக காரியம் செய்யத் தகுந்தவனாவாய் — இப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் : - பரம சித்தியை அடைந்த பிறகு கர்மங்களைச் செய்வதால் அவர்களுக்கு நன்மையோ, செய்யாததால் தீமையோ விளைவதில்லை. ஆயினும் உலகம் ஒன்றுபட, உலக நன்மையை மனத்தில் கொண்டு நல்ல முறையில் நியமிக்கப்பட்ட தர்மத்தை அனுசரித்து வருகிறார்கள்.

**யத்யதாசாதி ச்ரேஷ்ட்டஸ் தத்ததேவேதரோ ஜூன்:
ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்-ததனுவர்த்ததே 21**

சிறந்த மனிதர்கள் எதைச் செய்கிறார்களோ அதையே மற்றவர்களும் செய்கிறார்கள். அந்த மகாபுருஷன் எதைப் பிரமாணம் செய்கிறானோ, அதையே உலகம் அனுசரித்து வருகிறது.

முதலில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஆன்மாவின் உருவில் நிலைத்து நின்று, ஆன்மா திருப்தி பெற்ற மகா புருஷனின் நிலையை விளக்கி, அத்தகைய மனிதனுக்குக் கர்மம் செய்வதால் எந்த நன்மையோ, செய்யாமல் விடுவதால் தீமையோ விளைவதில்லை என்று சொன்னார். ஆயினும் ஜூன்கர் போன்றோர் கர்மத்தில் ஈடுபட்டு வந்தனர். அத்தகைய மகாபுருஷர்களுடன் தன்னை ஒப்பிட்டுத் தானும் ஒரு மகாபுருஷர் என்று கூறுகிறார்.

**ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷா-லோகேஷா-கிஞ்சன
நாநவாப்த-மவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி 22**

பார்த்தா ! எனக்கு மூன்று உலகங்களிலும் செய்யக்கூடிய எந்தக் கர்மமும் இல்லை. மகாபுருஷனுக்கு எல்லா ஜீவன்களும் செய்யும் எந்த கர்மத்தையும் அவர்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை. என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது கூறுகிறார் — மூன்று உலகங்களிலும் நான்

செய்ய வேண்டிய கடமை எதுவும் மீதி இல்லை; கிடைக்கத்தக்க எந்தப் பொருளும் எனக்குக் கிடைக்காமல் போனதில்லை. இருப்பினும் நான் கர்மத்தைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வருகிறேன். ஏன்?

யதில்லை ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்-யதந்தரித:

மம. வர்த்மானுவர்த்தன்தே மனுஷியா: பார்த்த ஸாவஷ: 23

நான் கவனமாகக் கர்மத்தைச் செய்யாவிட்டால் மனிதர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி கர்மங்களைச் செய்யத் தொடங்குவார்கள். அப்படியானால் நாம் அனுசரிக்கும் முறை கெட்டதா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ‘ஆம்’ என்று சொல்கிறார்.

உத்ஸூதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம்

ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யா-முபஹஸ்யா-மிமா: ப்ரஜா: 24

நான் கவனமாகக் கர்மம் செய்யாவிட்டால் எல்லா மனிதர்களும் கெட்டழிந்து விடுவார்கள். நான் கலப்புச் சாதியை உண்டாக்குபவன் ஆகிவிடுவேன். எல்லாக் குடிகளையும் அழிப்பவனாக, கொல்லபவனாக உருவாகிவிடுவேன். உருவத்தில் நிலைத்து நிற்கும் மகா புருஷர்கள் கவனத்துடன் ஆராதனை விதிகளைக் கடைப்பிடிக்காவிட்டால் சமூகம் அவர்களைப் பின்பற்றி, நஷ்டமடைந்துவிடும். மகா புருஷர்கள் ஆராதனையை நிறைவு செய்து கர்மமற்ற நிலையை அடைந்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் மேற்கொண்டு செய்யாவிட்டாலும் நஷ்டமில்லை — ஆனால் சமூகம் இதுவரை ஆராதனையைத் தொடங்கவில்லை. பின்னால் வரும் சந்ததியினருக்கு வழிகாட்டுவதற்காகவே மகா புருஷர்கள் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள். நானும் செய்கிறேன். அதாவது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வைகுண்டத்திலிருந்து வந்த ஒரு குறிப்பிட்ட பகவானில்லை. அவரும் மகா புருஷர்தான். மகாபுருஷர் உலக ஆக்கத்திற்காகக் கர்மம் செய்பவர். அதனால்தான் நானும் செய்கிறேன் என்று அவர் கூறினார். நான் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால், மக்கள் கீழ் நிலையை அடைந்து விடுவார்கள். எல்லோரும் கர்மத்தை அறவே விட்டுவிடுவார்கள்.

மனம் மிகவும் சஞ்சலமானது. பஜிப்பதைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் அது விரும்புகிறது. உருவத்தில் நிலைத்த மகாபுருஷர்கள் கர்மம் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால் அவர்களைப் பார்த்து பின் வருபவர்களும் கர்மத்தைச் செய்ய மாட்டார்கள்.

இவர்கள் பஜனை செய்வதில்லை, வெற்றிலை போடுகிறார்கள். வாசனைத் திரவியங்கள் பூசிக் கொள்கிறார்கள். உலக விஷயங்களைப் பேசுகிறார்கள். பின்பும் இவர்கள் மகாபுருஷர்களாக அழைக்கப்படுகின்றார்கள் என்று சாக்குப் போக்குச் சொல்லி ஆராதனையிலிருந்து விலகி அழிந்து போகிறார்கள். நான் கர்மம் செய்யாவிட்டால் எல்லோரும் கெட்டுவிடுவார்கள். கலப்பு வம்சத்தை

உண்டுபண்ணுபவன் ஆவேன் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

பெண்களின் நிலையில் தாழ்வு ஏற்பட்டால் கலப்பு சாதி உண்டாகும் என்று கேள்விப்படுகிறோம். அர்ஜூனனும் பெண்கள் நிலை தவறுவார்கள், கலப்பு சாதி உண்டாகும் என்று பயந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் நான் கவனமாக ஆராதனையில் ஈடுபடாவிட்டால் சாதிக் கலப்பின் படைப்பாளியாவேன் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். உண்மையில் ஆண்மாவின் தன்மையான சாதி பரமாத்மாவாகும். தனது நிலையான உருவத்தின் பாதையிலிருந்து விலகுவதே சாதிக் கலப்பாகும். தனது நிலையான உருவத்தில் நிலைத்து மகாபுருஷர் செயலில் ஈடுபடாவிட்டால் மக்கள் அவரைப் பின்பற்றி செயல் இழந்து நிற்பார்கள். ஆண்மாவின் பாதையிலிருந்து விலகுவார்கள். கலப்பு சாதியினராகிவிடுவர். அவர்களின் சுபாவம் கலப்புள்ளதாகி விடும்.

பெண்களின் கதித்துவம், வம்ச விருத்தி ஆகியவற்றின் பரிசுத்தம் ஒரு சமுதாய ஒழுங்குமுறையாகும். அதிகாரங்களின் பிரச்சனை யாகும். சமுதாயத்திற்கு அதனால் உபயோகமும் இருக்கிறது. ஒழுக்கவெறி தவறிய பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்த பின்னைகளின் சாதனை பயனற்றாகிறது. ஹனுமான், வியாசர், வசிஷ்டர், நாரதர், சுகதேவர், கபீர், இயேக்கிறில்து ஆகியவர்கள் மகாபுருஷர்கள். அவர்களுக்கும் சமுதாய ஒழுக்க நெறிக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. ஆண்மா தனது முற்பிறவியின் குணதர்மத்தைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டு விடுகிறது. புலன்களும் மனமும் ஒருங்கிணைந்து எந்தச் செயலை இந்தப் பிறவியில் செய்கிறதோ அந்த ஸம்ஸ்காரங்களுடன் ஜீவாத்மா பழைய உடலைத் தியாகம் செய்து புதிய உடலில் நுழைகிறது. இதில் பெற்றவர்களின் பங்கு என்ன இருக்கிறது? பெண்கள் நிந்திக்கப்படுவதற்கும், சாதிக் கலப்பிற்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் கிடையாது. சுத்த உருவத்தில் முன்னேறாமல், சுபாவத்தில் மாற்றம் பெறுதலே சாதிக் கலப்பாகும்.

மகாபுருஷர் கவனமாக நியமிக்கப்பட்ட செயலில் ஈடுபட்டு, மக்களைச் செயலில் ஈடுபடுத்தாவிட்டால் அவர் எல்லாக் குடிகளையும் அழிப்பவராகவும், கொல்பவராகவும் ஆகிறார். சாதனைத் தொடரில் முன்னேறி அந்த அழியாத நிலையைப் பெறுவதுதான் வாழ்க்கையாகும். சுபாவத்தில் கெடுவதும், மாறுபட்டுத் திரிவதுமே சாவாகும். ஆனால் அந்த மகாபுருஷர் இந்த எல்லாக் குடிகளையும் செயல்வழியில் ஈடுபடுத்தாவிட்டால் அவர் எல்லாக் குடிகளையும் நிலை தடுமாற்றத்திலிருந்து மீட்டு நல்வழியில் ஈடுபடுத்தாவிட்டால் அவர் எல்லாக் குடிகளையும் அழிக்கும் கொலைகாரர் ஆவார்; மற்றவர்களையும் அதில் ஈடுபடச் செய்தலே சுத்த அகிம்சையாகும். கீதையின்படி உடலின் அழிவு - நிலையற்ற வெளித்தோற்றங்களின் அழிவு ஒரு மாற்றமே தவிர, ஹிம்சை அல்ல.

பாரதா! கர்மத்தில் பற்றுகொண்டு அஞ்ஞானிகள் எவ்வாறு கர்மத்தைச் செய்கிறார்களோ அதேபோல் பற்றற்ற வித்வான்களும் பூரண ஞானிகளும் உலகத்தின் நன்மையையும், ஆக்கத்தையும் மனத்தில் கொண்டு கர்மம் செய்யட்டும்! அதைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போதிலும், விதிமுறைப்படி வேள்வியைச் செய்து கொண்டு வந்திருக்கும் போதிலும் நாமெல்லாம் அஞ்ஞானிகளே. ஞானத்தின் பொருள் பிரத்யக்ஷமாக அறிந்து கொள்ளுதலாகும். எதுவரை நாம் தனி, ஆராதனை தனி என்ற நிலையில் நாமிருக்கும் வரை அஞ்ஞானம் குழந்து கொண்டிருக்கும். அஞ்ஞானச் சூழிலிருக்கும் வரை கர்மத்தில் பற்று இருக்கும். அஞ்ஞானி எந்த அளவு பற்றுடன் ஆராதனை செய்கிறானோ அந்த அளவு பற்றின்றி இருப்பவனும் செய்கிறான். எவனுக்கு கர்மங்களினால் பயன் இல்லையோ அவனுக்குப் பற்று எப்படி இருக்கும்? அப்படிப்பட்ட பூரண ஞானியான மகா புருஷர்களும் உலக நன்மைக்காக கர்மங்கள் செய்யட்டும். தெய்வீகச் செல்வத்தை வளப்படுத்தட்டும்! அவை சமூகம் அவ்வழியில் செல்ல வசதியாக இருக்கட்டும்!

ந புத்திபேதம் ஜனயே-தஜ்ஞானம் கர்மஸங்கினாம் ஜோஷியேத் ஸர்வகர்மாணி வித்வான் யுக்த: ஸமாசரன் 26

ஞானிகள் கர்மங்களில் பற்றுள்ள அஞ்ஞானிகளின் புத்தியைப் பேதவிக்கச் செய்யக் கூடாது. அதாவது உருவத்தில் நிலைத்து நிற்கும் மகாபுருஷர் தங்களைப் பின்பற்றுபவர்களின் மனத்தில் கர்மத்தைச் செய்வதில் அசிரத்தை உண்டாகாமல் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பரமாத்துவ தத்துவத்தில் இணைந்த மகாபுருஷர்கள் கூட தாங்கள் நியமித்த கர்மங்களை முறையாகச் செய்தபடி மற்றவர்களையும் செய்யத் தூண்ட வேண்டும்.

இதே காரணத்தால்தான் வணக்கத்திற்குரிய மகாராஜ் அவர்கள் வயதான காலத்திலும் இரவு இரண்டு மணிக்கு எழுந்து உட்கார்ந்து கொள்வார். இருமிக் கொண்டே இருப்பார். மூன்று மணிக்குப் பேசத் தொடங்குவார். “மன் பொம்மைகளே! எழுந்திருங்கள்!” எல்லோரும் எழுந்து தியானத்தில் உட்கார்ந்ததும் அவர் படுத்துக் கொள்வார். சிறிது நேரம் சென்று எழுந்து உட்கார்ந்தபடி கூறுவார் : “மகாராஜ் தூங்குகிறார்” என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பீர்கள். ஆனால் நான் தூங்குவதில்லை. சொர்க்கத்தில் லயித்திருக்கிறேன். வயதான உடல் - அதனால் உட்கார முடிவதில்லை; எனவே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் நேராக நிலையாக உட்கார்ந்து தியானத்தில் ராடுபட வேண்டும். தெலதாராப்போல தடையினரி சுவாசத்தின் தொடர் அமையும் வரை, வேகம் சிதறாமலிருக்கும் வரை, மற்ற சங்கல்பங்கள் இடையூறு

உண்டு பண்ணாத நிலை வரும் வரை ஒருநிலைப்பட்டு அமர்வது சாதகனின் தர்மமாகும். என்னுடைய சுவாசமோ மூங்கில் போன்று நிலையாக நிற்கிறது.' 'இதுபோன்றதான் பின்பற்றுபவர்களைச் செயலில் ஈடுபடுத்து வதற்காக மகாபுருஷர் கீரான முறையில் கர்மங்களைச் செய்கிறார். 'எந்த குணத்தை நீ போதிக்கிறாயோ அதனை செய்து காட்டு !'

இதுபோன்று உருவத்தில் நிலைத்து நிற்கும் மகாபுருஷர்கள் தங்கள் கர்மங்களைச் செய்தபடியே, சாதகர்களை ஆராதனையில் ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும். சாதகர்களும் சிரத்தையுடன் ஆராதனையில் ஈடுபட வேண்டும். ஞானியானாலும் சரி, சமர்ப்பிக்கும் எண்ணங்கொண்ட நிஷ்காம கர்மயோகியானாலும் சரி அவர்களின் சாதனையில் ஆணவம் தலைதூக்கக் கூடாது. கர்மங்கள் யார் மூலம் நிகழ்கின்றன? அவை நிகழ்வதற்குக் காரணமாக இருப்பவர் யார்? இதுபற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் :

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி குணை: கர்மாணி ஸர்வஷ:
அஹங்கார விழுடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மன்யதே 27

தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை எல்லாக் கர்மங்களும் சுபாவத்தின் குணங்களின் மூலம் செய்யப்படுகின்றன. இருப்பினும் ஆணவத்தின் காரணமாக மனிதன் "நான்தான் அதைச் செய்பவன்" என்று என்னுகிறான். ஆராதனை சுபாவத்தின் குணங்கள் மூலம் நிகழ்கிறது என்பதை எப்படி ஒப்புக்கொள்வது? யார் அதைப் பார்த்தார்கள்? இதுபற்றிக் கூறுகிறார்.

த்தவிலித்து மஹாபாஹோ குணகர்ம-விபாகயோ:
குணா குணேஷா வர்த்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே 28

தின்மையான தோளை உடையவனே! குணம், கர்மம் என்ற பிரிவுகளை தத்துவ ஞானியான பரமத்துவ பரமாத்மாவை அறிந்த மகாபுருஷர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர். மற்றும் எல்லாக் குணங்களும் செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுகின்றன என்று எண்ணி அவர்கள் குணங்கள், கர்மங்கள் ஆகியவைகளை சிருஷ்டிப்பதில் பற்றற்றவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இங்கு தத்துவத்தின் பொருள் பரம தத்துவ பரமாத்மாவாகுமே தவிர மக்கள் கருதும் ஐந்து அல்லது இருபத்தைந்து தத்துவங்கள் அல்ல - யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் வாக்குப்படி பரமாத்மா ஒன்றே தத்துவமாகும். அது தவிர வேறு ஒரு தத்துவம் இல்லவே இல்லை. குணங்களைக் கடந்து பரம தத்துவ பரமாத்மாவில் நிலைத்து நிற்கும் மகாபுருஷர் குணங்களின் அடிப்படையில் கர்மங்களின் பிரிவுகளைக் கண்டறிந்திருக்கின்றனர். தாமஸ குணமுடையவன் செய்யும் காரியம் மந்தமாக, தூங்கி வழிவது போலிருக்கும். அது கர்மத்தில் நுழையும் தன்மையற்ற சுபாவமாகும். ராஜஸ குணமிருந்தால் ஆராதனையில்

பின்வாங்காத சுபாவத்துடன் வீரம், எஜமான் பாவத்துடன் கர்மம் நடக்கும். சாத்வீக குணமுடையவளின் காரியத்தில் தியானம், சமாதி நிலை, அனுபவம் மூலம் பெற்ற உண்மைகள், தொடர்ச்சியான சிந்தனை, எளிமை ஆகியவைகள் சுபாவமாகக் காணப்படும். குணங்கள் மாறும் தன்மையுடையவை. குணங்களுக்கேற்ப ஏற்றமும் தாழ்வும் ஏற்படும் என்பதை பிரத்யக்ஷி தரிசியான ஞானிதான் கண்டறிய முடியும். குணங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செயல்படுத்துகின்றன. அதாவது குணங்கள் குணங்களையே செயலில் ஈடுபடுத்துகின்றன. இதை நன்கு புரிந்துகொண்டு பிரத்யக்ஷத்திச் தர்மத்தில் பற்று கொள்வதில்லை. எவர் குணங்களைக் கடக்கவில்லையோ இன்னமும் பாதியிலேயே நிற்கிறார்களோ அவர்களுக்கு கர்மத்தில் பற்று இருக்க வேண்டும்.

பர்க்ருதோ-குணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸா தான்ச்ருத்ஸ்ன-விதோ மந்தான் க்ருத்ஸ்னவிந்ந விசாலயேத் 29

எனவே சுபாவத்தின் குணங்களால் கர்மக்கப்பட்டு மனிதன் குணம், கர்மம் இவற்றில் கிரமப்படி நிர்மலமான குணங்களின் முன்னேற்றம் இருப்பதைக் கண்டு அவைகளில் பற்று வைக்கிறான். அவ்வாறு நன்கு அறிந்து பொள்ளாத அரைகுறை முயற்சியில் ஈடுபடுபவர்களை நன்கு அறிந்த ஞானிகள் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்தக் கூடாது. அவர்கள் மனம் தளரும்படி செய்யக்கூடாது. மாறாக ஊக்குவிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே அவர்கள் மிகவும் பற்றற்று கர்மத்தைச் செய்யும் நிலையைப் பெற வேண்டும். தமது சக்தியையும், நிலையையும் ஒருங்கிணைத்து கர்மத்தில் ஈடுபடும் ஞான மார்க்கத்தில் செல்லும் சாதகர்கள் கர்மங்களைக் குணங்களின் பலன் என்று கருத வேண்டும். தங்களைக் கர்மங்களின் அதிகாரி என்று ஆணவும் கொண்டவராக மாற்றக் கூடாது. நிர்மலமான குணங்களைப் பெற்ற பிரிகும் கூட அவைகளில் பற்றற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் நிஷ்காம கர்மயோகிக்கு கர்மம், குணம் இவற்றின் ஆராய்ச்சியில் பொழுதைக் கழிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவன் சமர்ப்பணத்துடன் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டேபிரிக்க வேண்டும். எந்த குணம் வருகிறது. எது போகிறது என்பதைப் பார்க்கும் பொறுப்பு இஷ்ட தேவதையினுடையதாகும். குணங்களின் மாற்றம், கிரமமான முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை அவன் இஷ்ட தேவதையின் வரமாகக் கருதுகிறான். கர்மம் நிகழ்வதைக் கூட இஷ்டதேவதையின் செயல் என்றே கருதுகிறான். எனவே குணம், கர்மம் இவற்றில் இடைவிடாது ஈடுபட்டிருந்தாலும் அதிகாரத்தின் ஆணவும், குணங்களில் பற்று கொள்ளும் பிரச்சனை அவனுக்கு இருப்பதே இல்லை. இதுபற்றி இத்துடன் போரின் வடிவத்தைப் பற்றி விளக்கம் தந்தபடி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் :

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸன்யஸ்யாத்யாத்ம-சேதஸா
நிராசீ நிர்மமோ பூத்வா யுத்தயஸ்வ விகதஜ்வர: 30

எனவே அர்ஜுனா ! அந்தராத்மாவில் சித்தத்தை அடக்கி, தியானத்தில் நிலையாக நின்று எல்லாக் கர்மங்களையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்து ஆசையற்று, ஆணவமற்று, கலக்கமற்று போரில் ஈடுபடு ! எப்போது சித்தம் தியானத்தில் நிலைத்து நிற்கிறதோ, சிறிது கூட ஆசையில்லையோ, கர்மத்தில் “என்னுடையது” என்று ஆணவம் இருப்பதில்லையோ, தோல்வி பற்றிய கலக்கம் இருப்பதில்லையோ, அப்போது அந்த மனிதன் எப்படி போர் செய்வான்? எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் சித்தத்தை இழுத்து இதயப் பிரதேசத்தில் வயப்படுத்தும்போது அவன் எதற்காக, யாருடன் போர் செய்வான்? அங்கு இருப்பவன் யார்? உண்மையில் நீங்கள் தியானத்தில் நுழையும்பொழுது போரின் உண்மையான உருவம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அப்போது காமம், குரோதம், விருப்பு-வெறுப்பு, ஆசை-நிராசை ஆகிய விகாரங்களின் கூட்டம் (மாறான ப்ரவிர்த்திகள்) உலக விவகாரங்களில் நம்மை மாட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தடையாக மாறி பயங்கரமாக நம்மைத் தாக்குகின்றன. இவைகளைக் கடப்பதுதான் போராகும். இவைகளை அழித்து அந்தராத்மாவில் ஒன்றி தியானத்தில் நிலைப்பதுதான் உண்மையான போராகும். இதை மறுபடியும் வலியுறுத்துகிறார் :

**யே மே மதமிதம் நித்ய-மனுதிஷ்ட்டந்தி மானவா:
சர்த்தாவந்தோனஸாயந்தோ முச்யந்தே தேவி கர்மபி: 31**

அர்ஜுனா ! எவனொருவன் குற்றமற்ற பார்வையுடன், சிரத்தையாக சமர்ப்பண எண்ணம் கொண்டு ‘போர் செய்’ என்ற என் கருத்துப்படி வாழ்கிறானோ அவன் எல்லாக் கர்மங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுவிடுகிறான். யோகேஷ்வரின் இந்தக் கூற்று இந்து, முஸலிம், கிறிஸ்துவர் என்று குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தினருக்காக மட்டும் கூறப்பட்டதல்ல. எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொதுவான ஒன்றாகும். ‘போர் செய்’ என்பது அவரது கருத்து. இது போர் செய்வென்றால் மதத்தினருக்காக மட்டும் கூறப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. அதிர்ஷ்டவசமாக அர்ஜுனனுக்கு முன்பு உலகப்போர் செய்ய வேண்டிய நிலை தானாகவே தோன்றியது. உங்கள் முன் போர் எதுவும் இல்லை. பின் என் நீங்கள் கீதையைப் பற்றிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? போர் செய்வென்றாலும் கர்மங்களிலிருந்து விடுபடும் உபாயம் கிடைக்கிறதா? அப்படி ஒன்றுமில்லை. இது மனப் போராட்டமாகும். கேஷத்திரம்- கேஷத்திரக்ஞர், ஞானம்-அஞ்ஞானம், தர்மகேஷத்திரம்- குருகேஷத்திரம் ஆகியவற்றிடையே நிகழும் போராகும். தியான நிலையில் நீங்கள் சித்தத்தை வசப்படுத்தும் பொழுதெல்லாம் மாறான ப்ரவிர்த்திகள் தோன்றி பயங்கரமாகத் தாக்குகின்றன. அவைகளைச் சமாளித்தபடி சித்தத்தை வயத்தில் கொண்டு முன்னேறுவதுதான் போராகும். எவன் குற்றப்பார்வை நீக்கி சிரத்தையுடன் இந்தப் போரில் ஈடுபடுகிறானோ அவன் கர்மங்களின் பந்தங்களிலிருந்து, பிறப்பு-இறப்பு இவற்றிலிருந்து நல்ல முறையில் விடுதலை பெறுகிறான். எவன் இந்தப் போரில் நுழையவில்லையோ அவனுடைய நிலை என்ன? இதுபற்றிக் கூறுகிறார் :

யேத்வேத-தப்யஸாயந்தோ நானுதிஷ்ட்டந்தி மே மதம்
ஸர்வஜ்ஞான விழுடாம்ஸ்-தான் வித்தி நஷ்டானசேதஸ: 32

குற்றப் பார்வையுடையவளாக மோக நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழாமல், என்னுடைய இந்தக் கருத்துப்படி வாழாமல், அதாவது தியான நிலையில் ஆசை, கர்வம், கலக்கமற்ற நிலை ஆகியவற்றுடனும் அர்ப்பணிக்கும் எண்ணத்துடனும், போர் செய்யாமல் யார் இருக்கிறார்களோ, ஞானப் பாதையில் எப்பொழுதும் விலகியிருக்கும் அவர்களை நன்மையிலிருந்து தாழ்ந்து சீரழிந்தவர்களாக அறிந்துகொள். அப்படியானால் மக்கள் ஏன் இதைச் செய்யவில்லை? அதற்கு விடையளிக்கிறார் :

ஸத்ருசம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர: ஜ்ஞானவானபி
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதானி நிக்ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி 33

எல்லா ஜீவராசிகளும் தங்களுக்கென ஒரு சுபாவத்தைப் பெற்று அதில் வயப்பட்டு கர்மங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். பிரத்யக்ஷ தர்சியான ஞானியும் தனது சுபாவத்திற்கேற்ப செயல்படுகிறான். மனிதன் தனது கர்மத்தில் ஈடுபாடு கொண்டால் ஞானி தனது உருவத்தில் ஈடுபாடு கொள்கிறான். சுபாவத்தின் கட்டாயத்திற்கேற்ப அவன் காரியம் செய்கிறான். இதுதான் உண்மை. இதை எவ்வாறு என்னால் மறுக்க முடியும்? இதனால்தான் என்னுடைய கருத்துப்படி எவரும் கர்மத்தில் ஈடுபடவில்லை என்று நான் சொல்கிறேன். அவர்கள் ஆசை, கர்வம், வேதனை போன்ற விருப்பு-வெறுப்புகளை அறவே துறப்பதில்லை. எனவே கர்மத்தை முறையானபடி அனுஷ்டிப்பது இல்லை. இதை விளக்கியபடி இதற்கு மற்றொரு காரணத்தைக் கூறுகிறார் :

இந்தரியஸ்-யேந்தரியஸ்-யாரத்தே ராகத்வேஷேள
வ்யவஸ்த்திதெள
தயோர்-ந வஸமாகக்சேத தெள ஹ்யஸ்ய பரிபந்திநெள 34

புலன்களிலும், புலன்களின் போகங்களிலும் விருப்பு- வெறுப்பு நிலைத்து இருக்கின்றன. இவைகளின் வலையில் விழுக்கூடாது. ஏனெனில் நன்மை தரும் பாதையில் கர்மங்களிலிருந்து விடுபடும் — விதிமுறைகளில் விருப்பு-வெறுப்பு இரண்டுமே வெல்ல முடியாத பகைவர்களாகும். அவைகள் ஆராதனையைத் திருடிச் சென்றுவிடும். இந்த பகைவர்கள் உள்ளே இருப்பார்களோயானால் வெளியில் யாருடன் எதற்காகப் போர் செய்ய வேண்டும்? பகைவர்களோ புலன்கள், போகங்கள் ஆகிய இரண்டின் சேர்க்கையில் அந்தராத்மாவில் இருப்பவைகள். எனவே இந்தப் போரும் அந்தராத்மாவில் நடைபெறும் போராகும். ஏனெனில் உடல்தான் கேஷத்திரம். அதில் மாறான பிரவிருத்திகளும், மாயையின் இரு அங்கங்களான ஞானமும்-அஞ்ஞானமும் இருக்கின்றன. இந்தப் பிரவிருத்திகளைக் கடப்பது, ஒத்த தன்மைகளைப் பெற்று, மாறான

தன்மைகளை அறவே ஒழிப்பதுதான் போராகும். மாறான தன்மை நீங்கியதும், ஒத்த தன்மையின் உபயோகமும் தேவையற்றதாகிறது. உருவத்துடன் இணைந்த ஒத்த தன்மையில் அதன் ஆழத்தில் ஒன்றறக் கலப்பது, இம்மாதிரி சுபாவத்தைக் கடந்து நிற்பதுதான் போராகும். அது தியானத்தின் மூலம்தான் கிடைக்கும். விருப்பு வெறுப்புகளைச் சமநிலைப் படுத்துவதற்குச் சிறிது அவகாசம் தேவைப்படும். எனவேதான் பல சாதகர்கள் செயலை விடுத்து நிழெரன்று மகாபுருஷர்களைப் போல நடிக்கத் தொடங்குகின்றனர். இதை எச்சரித்து பூர்வ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் :

**ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத்
ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ:** 35

ஓரு சாதகன் பத்து வருஷங்களாக சாதனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். மற்றொருவன் இப்போதுதான் நுழைகிறான். இருவரின் திறமையும் ஒன்று போலிருக்காது. இப்போது தொடங்கியவன் அனுபவசாலியைப் போல் நடித்தால் அவன் நஷ்டமடைந்து விடுவான் — நல்ல முறையில் அனுசரிக்கப்பட்ட பிறரது தர்மத்தை விட குணமேயில்லாத நமது தர்மம் மிகவும் சிறந்தது. சுபாவத்திலிருந்து உண்டாகும் கர்மத்தில் ஈடுபடும் சக்திதான் ஸ்வதர்மம் ஆகும். தனது சக்திக்கேற்ப கர்மத்தில் ஈடுபடும்பொழுது சாதகன் என்றாவது ஒருநாள் கரை கடந்து விடுகிறான். எனவே ஸ்வதர்மத்தை அனுசரிப்பதில் மரணம் ஏற்பட்டால் கூட அதுவே மிகவும் நன்மை தரக் கூடியதாகும். இந்நிலையில் சாதனை விலகிவிடுகிறது. அடுத்த உடல் கிடைத்தும் சாதனை மீண்டும் தொடங்குகிறது. ஆன்மா இறப்பதே இல்லை. உடலாகிய ஆடையை மாற்றுவதால் உங்களின் அறிவு, விசாரங்களும் மாறுவதில்லையா? முன்செல்பவர்களைப் போல் நடிப்பதால் சாதகன் பயன் கொள்கிறான். சுபாவத்தில் பயம் ஏற்படுகிறது. பரமாத்மா இருப்பதில்லை. சுபாவத்தின் சூழல் மிகவும் அடர்ந்து விடுகிறது.

இந்த பகவத்பாதையில் நடிப்பது அதிகமாகிவிட்டது. ஓருமுறை அசரீரி வாக்கு பூஜ்ய மகாராஜ் அவர்களை அனுசரியா சென்று வாழுமாறு கூறியது.

அதன்படி ஜம்புவிலிருந்து சித்திர கூடம் வந்து அங்கிருந்து அனுசரியாவின் அடர்ந்த காட்டில் வாழுத் தொடங்கினார். பல மகாத்மாக்கள் அங்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பரம ஹம்சர் நிர்வாண நிலையில் திகம்பரராக இருப்பதையும், அதனால் அவருக்கு மரியாதை இருப்பதையும் பார்த்து ஒருவர் உடனேயே கோவணத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு தண்ட கமண்டலங்களை மற்றொரு மகாத்மாவிற்குக் கொடுத்துவிட்டு திகம்பரராகிவிட்டார். சிறிது காலம் சென்று பரம ஹம்சரைப் பார்க்க வந்தபோது அவர் சிலரிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பதையும், மற்றும் சிலரைத் திட்டிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தார். சில பக்தர்களிடம் அவர்களின் நன்மையை உத்தேசித்து

கடுமையாகப் பேசுமாறும் பாதையில் செல்லும் பயணிகளின் மீது கவனம் செலுத்துமாறும் மகாராஜாவிற்கு உத்திரவு வந்திருந்தது. மகாராஜைப் பின்பற்றி அந்தப் போலியான மனிதரும் மனிதர்களைத் திட்ட ஆரம்பித்தார். ஆனால் பதிலுக்கு மனிதர்களும் ஏதேதோ சொல்லி வந்தார்கள். மகாத்மா சொன்னார்: அங்கு (அதாவது பரமஹம்சர் இருக்குமிடத்தில்) ஒருவரும் பதில் சொல்வதில்லை. ஆனால் இங்கு பதிலாக ஏதோ சொல்கிறார்களே, என்று. இரண்டு வருடத்திற்குப் பிறகு அவர் பார்த்தபொழுது பரம ஹம்சர் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். ஜனங்கள் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தனர். விசிறி வீசிக் கொண்டிருந்தனர். அவரைப் போல் வாழ என்னிய ஒருவர் வனத்தில் பாழுடைந்த பங்களாவில் சிம்மாசனம் வாங்கி அதில் அமர்ந்துகொண்டு இரண்டு ஆட்களைச் சாமரம் வீச்ச செய்தார். ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையிலும் கூட்டம் கூட்டினார். பையன் வேண்டுமானால் ஜம்பது ரூபாயும், பெண் வேண்டுமானால் இருபத்தைந்து ரூபாயும் வாங்கிக் கொண்டு அருளுரை வழங்கினார். குட்டு வெளிப்பட்டதும் முடிவு பயங்கரமாகும் என்பதை அறிந்து ஒரே மாதத்தில் முகவரி தெரியாமல் போய்விட்டார். இந்த பகவத் பாதையில் நடிப்பு உதவாது. சாதகன் ஸ்வதர்மத்தை அனுசரித்து வருதல் இன்றியமையாதது.

ஸ்வதர்மம் என்றால் என்ன? இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் 'ஸ்வதர்மம்' என்ற பெயரைக் கூறி, ஸ்வதர்மத்தின்படி 'நீ போர் செய்யத் தகுதியடையவன்' என்று கூறினார். கூஷத்திரியர் களுக்கு இதைவிட நன்மை தரக்கூடிய மார்க்கார் எதுவும் இல்லை. ஸ்வதர்மத்தில் அர்ஜ்ஞனன் கூஷத்திரிய வகுப்பினாகக் கருதப் படுகிறான். இதைக் குறிப்பால் உணர்த்தி அர்ஜ்ஞா ! பிராமணர் களுக்கு வேதத்தை உபதேசிப்பது பிரம்ம பாதைக்குச் சமானமாகும். நீயும் வேதத்தைப் படித்து பிராமணனாகு! அதாவது ஸ்வதர்மத்தில் இந்த மாற்றம் சகஜமானது. அங்கு விருப்பு-வெறுப்புகளுக்கு இடமேயில்லை. எனவே அவற்றை அடியோடு ஒழித்துவிடு என்று சொன்னார். ஸ்வதர்மமே சிறந்ததது. இதன் பொருள் பிராமணனின் உடை நடைகளை அணிந்து அர்ஜ்ஞனன் அவனைப் போல் நடிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. ஒரே கர்மப் பாதையை மகாபுருஷர்கள் தாழ்ந்தவர், நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர், உயர்ந்தவர், மிகவும் உயர்ந்தவர் என்று நான்கு வகையாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு முறையே குத்திரிர், வைசியர், கூஷத்திரியர், பிராமணர் என்று பெயர் கொடுத்தனர். குத்திரரின் சக்தியிலிருந்து கர்மம் தொடங்குகிறது. சாதனையின் வரிசையில் முன்னேறி முன்னேறி அதே சாதகன் பிராமணனாக முடியும்.

இதற்கு மேலும் முன்னேறி அவன் பரமாத்மாவில் ஒன்றினைந்து விடுகிறான். இப்படியிருக்கும்போது பிராமணன், வைசியன், கூஷத்திரியன், குத்திரனாக இல்லாமல் சிதானந்த ரூபமான சிவனின் வடிவம் அடைந்து

அவன் சாதிப் பிரிவுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாக ஆகிறான். இதையேதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நான்கு சாதிப்பிரிவுகளையும் நானேதான் உண்டு பண்ணினேன் என்று கூறுகிறார். பிறவியின் அடிப்படையிலேயா மனிதனைப் பிரித்தார்? இல்லை, குணங்களின் அடிப்படையில் கர்மத்தைப் பிரித்தார். எப்படிப்பட்ட கர்மம்? உலக வாழ்க்கையில் செய்யப்பட்ட கர்மமா? இல்லை, நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் யாது? அதுதான் வேள்வியின் விதிமுறை. அதில் உள்ளிழுக்கும் சுவாசத்தில் (மூச்சக் காற்றில்) வெளியிடும் சுவாசத்தை அடக்குதல்; வெளிவரும் சுவாசத்தில் உட்சுவாசத்தை நிறுத்துதல்; புலன்களை நிலைப்படுத்துவது போன்றவைகள் அடங்கும். அவைகளின் உண்மையான பொருள், யோக சாதனை ஆராதனை என்பதாகும். ஆராதிக்கும் தெய்வத்தை அடைய வழி வகுக்கும் குறிப்பிட்ட விதிமுறையே ஆராதனை ஆகும். இந்த ஆராதனைக்கேற்ப கர்மம் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. தனது சக்திக்கேற்ப மனிதன் தன் பிரிவிலிருந்து காரியத்தைத் தொடங்க வேண்டும். இதுதான் அவரவர்களுடைய ஸ்வதர்மமாகும். முன் செல்பவர்களைப் போல் நடித்தால் பயத்தை அடைவார்கள். முழுவதுமாக நஷ்டமடைய மாட்டார்கள். ஏனெனில் இதில் விதை சேதம் அடைவதில்லை. சுபாவத்தின் கட்டாயம் காரணமாக பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அவலமான நிலையை அடைகிறான். குழந்தை வகுப்பிலுள்ள மாணவர்கள் முதுகலை பட்ட வகுப்பில் உட்கார்ந்தால், முதுகலைப் பட்டம் பெற்று விடுவார்களா? அவர்கள் முதல் வகுப்புக்கான உயிர் மெய்யெழுத்துகளைக் கூட கற்றுக் கொள்ள முடியாது. மனிதன் ஸ்வதர்மத்தை ஏன் அனுசரிக்க முடியவில்லை என்று அர்ஜ்ஞன் கேட்டான்.

அது கேன ப்ரயுக்தோயம் பாபம் சாதி பூருஷ:

அனிச்சன்னபி வாஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: 36

அர்ஜ்ஞன் சொல்கிறான்

கிருஷ்ண! தான் விரும்பாவிட்டாலும் கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டியிருப்பது போல மனிதன் ஏன் பாவத்தைக் கடைப் பிடிக்கிறான்? நீங்கள் சொல்வதைப் போல் ஏன் நடக்க மாட்டேன் என்கிறான்?

இதற்கு யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் :

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண ஸமுத்பவ:

மஹாஷ்ணோ மஹாபாப்மா வித்தயேந மிஹு வைரினம் 37

அர்ஜ்ஞா! ரஜோ குணத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் இந்த காமமும், குரோதமும் நெருப்பைப் போல போகத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க மேலும் மேலும் வலுப்பட்டு திருப்தியடையாத பாவிகளாகும் — காமமும், குரோதமும் விருப்பு-வெறுப்புகளுக்கு முன்னோடியாகும். நான்

இப்பொழுது விவாதித்த இந்த விஷயத்தில் இவைகளைப் பகவர்களாக நினைத்துக்கொள். இவைகளின் வல்லமையைப் பற்றிக் கூறுகிறார் :

தூமேனாவ்யிடே வற்னிர்-யதாதர்ஷோ மலேன ச யதோல்பே-நாவ்ருதோ கர்ப்பஸ்-ததா தேனேதமாவ்ருதம் 38

புகை, தீ, அழுக்கு ஆகியவற்றால் எப்படி கண்ணாடி மூடப்படுகிறதோ, மெல்லிய தோவினால் எப்படி கர்ப்பம் மூடப்படுகிறதோ அதேபோல் காமம், குரோதம் ஆகிய விகாரங்களினால் ஞானம் மூடப்படுகிறது. நனைத்த விறகு ஏரியும்பொழுது மிகுந்த புகையைக் கிளப்புகிறது. நெருப்பு இருந்தும் கொழுந்துவிட்டு ஏரியும் நிலையை அடையமுடிவதில்லை. அழுக்குப் படிந்த கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பம் ஒழுங்காகத் தெரியாது. மெல்லிய மேல் தோவினால் கர்ப்பம் எப்படி மூடப்படுகிறதோ அதேபோல் இந்த விகாரங்களினால் சூழப்படும் போது பரமாத்மாவின் பிரத்யக்ஷ ஞானம் ஏற்படுவதில்லை.

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞானமேகேன ஜ்ஞானினோ நித்யவைரினா காமரூபேண கெளந்தேய துஷ்டிரேணானலேன ச 39

குந்தி மகனே ! நெருப்பைப் போன்று போகங்களினால் திருப்தி அடையாதவர்கள் ஞானிகளின் நிரந்தர விரோதியான இந்தக் காமத்தினால் சூழப்படுகிறார்கள். இப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் காமம், குரோதம் என்ற பகவர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

இந்த சுலோகத்தில் காமம் என்று ஒரு பகவனின் பெயரை உச்சரிக்கிறார். உண்மையில் காமத்திலேயே குரோதமும் அடங்கியிருக்கிறது. காரியம் முடிந்தபிற்கு குரோதம் அடங்குகிறது. ஆனால் ஆசை அடங்குவதில்லை. ஆசையின் முடிவில் தடை ஏற்படும்பொழுது குரோதம் மறுபடியும் தலைதூக்குகிறது. காமத்தின் அடித்தளத்தில் குரோதம் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த விரோதி எங்கு வாசம் செய்கிறது? இதை எங்கே தேடுவது? இதன் இருப்பிடத்தை அறிந்து கொண்டால் இதைப் பூண்டோடு அழிக்க ஏதுவாகும் — இதுபற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் :

இந்தியாணி மனோபுத்தி-ரஸ்யாதிஷ்டான-முச்யதே ஏதைர்-விமோஹயத்-யேஷ ஜ்ஞான-மாவ்ருத்ய தேஹினம் 40

புலன்கள், மனம், அறிவு ஆகிய இவைகளின் இருப்பிடங்களைக் கூற முடியும். இந்தக் காமம், இந்த மனம், இந்த அறிவு, புலன்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஞானத்தைச் சூழ்ந்து ஜீவாத்மாவை மோகத்தில் ஆழ்த்துகிறது.

தஸ்மாத்-த்வமிந்தியாண்-யாதெள நியம்ய பரதர்ஷப பாப்மானம் ப்ரஜூஹி ஹ்யேணம் ஜ்ஞான-விகஞான நாசனம் 41

எனவே, அர்ஜுனா! நீ முதலிலேயே புலன்களை வயப்படுத்திக் கொள்! ஏனெனில் பகைவன் இவைகளின் அடித்தளத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் உன் உடவின் உள்ளே இருக்கிறான். வெளியில் தேடுவதால் அவன் கிடைப்பதில்லை. இது இதய தேசத்தின் உள் உலகின் போராகும். புலன்களை வயப்படுத்தி ஞானம், விஞ்ஞானத்தை நாசம் செய்யும் பாவியான இந்தக் காமத்தைக் கொல்! காமம் கலபமாகப் பிடிக்க வராது. எனவே விகாரங்களின் இருப்பிடங்களைச் சூழ்ந்து கொள். புலன்களை வயத்தில் வைத்துக் கொள். ஆயினும் புலன்களையும், மனத்தையும் கட்டுப்படுத்துதல் மிகவும் கடினம். நாம் இதைச் செய்ய முடியுமா? இதில் மனிதனது சாமரத்தியத்தைப் பற்றிக் கூறி ஊக்குவிக்கிறார் :

இந்தியாணி பராண்-யாஹா-ரிந்திரியேப்ய: பரம் மன: மனஸ்ஸது: பரா புத்திர யோபுத்தே: பரதஸ்து ஸ: 42

அர்ஜுனா! இந்த உடல் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. நுட்பமானது, வலிமையானது என்பதை உணர்ந்து கொள்! மனம் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. இது அவைகளை விட வலிமையானது. அறிவு மனத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அறிவுக்கும் அப்பாற்பட்டதுதான் உனது ஆன்மா. நீ அதுவாக மாறு! எனவே புலன்களையும், மனத்தையும், அறிவையும் அடக்குவதில் நீ தேர்ந்தவனாக இரு!

ஏவம் புத்தே: பரம் புத்வா ஸம்ஸ்தப்பியாத்மனா ஜஹி ஷத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸுதம் 43

அர்ஜுனா! ஆன்மாவை அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும், நுட்பமாகவும், பலசாலியாகவும் தெரிந்துகொண்டு ஆன்ம பலத்தை உணர்ந்து அறிவு மூலம் உன்னுடைய மனத்தைக் கட்டுப்படுத்து! வெல்ல முடியாத பகையான காமத்தைக் கொன்றுவிடு! உனது சக்தியை உணர்ந்து கொண்டு வெல்ல முடியாத இந்தப் பகைவனைக் கொன்றுவிடு! காமம் வெல்ல முடியாத பகையாகும். இது புலன்கள் மூலமாக ஆன்மாவை மோகத்தில் ஆழ்த்துகிறது. எனவே உனது சக்தியை நன்கு உணர்ந்துகொண்டு ஆன்மாவை பலசாலி என்று தெரிந்து கொண்டு காமம் என்ற பகைவனைக் கொல். இந்த பகைவன் உள்ளேயிருக்கிறான் என்பதையும், இந்தப் போர் உள் பிரதேசத்தில் நடப்பது என்பதையும் இனி சொல்ல வேண்டியதில்லை.

முடிவுரை :

கீதை ஆர்வலர்களில் பலர் இந்த அத்தியாயத்தை 'கர்மயோகம்' என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் இது சரியல்ல. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கர்மத்தின் பெயரை உச்சரித்தார் -- கர்மத்தின் சிறப்பை நிலைநாட்டி அதில் கர்மத்தின் மேல் ஆர்வம் ஏற்படுத்த இந்த

அத்தியாயத்தில் அவர் வேள்வியின் விதிமுறைதான் கர்மம் என்று கூறி கர்மத்திற்கு விளக்கம் கூறினார். வேள்வி ஒரு நிரணயிக்கப்பட்ட திசை என்பது உறுதியாகிறது. இதைத் தவிர எது செய்யப்பட்டாலும் அது உலக பந்தத்தில் ஆழ்த்துவதொன்றாகத்தான் இருக்கும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறும் கர்மம் உலக பந்தத்திலிருந்து விடுதலை தரக்கூடிய கர்மமாகும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வேள்வியின் உற்பத்தியைப் பற்றி கூறினார். இது என்ன கொடுக்கிறது? அதன் சிறப்புகளைக் கூறினார். நமது முன்னோர்களாகிய மகரிஷிகள் இதைச் செய்து மிகவும் மகத்தான் நிஷ்டாம் கர்ம சித்தியைப் பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஆதம் திருப்தி உடையவர்கள். அவர்களுக்கு கர்மத்தின் அவசியம் இல்லை. இருந்தும் பின்னால் வருபவர்களுக்குப் பழி காட்டுவதற்காக அவர்களும் கர்மத்தில் ஈடுபட்டுவந்தனர். அந்த மகாபுரஷர்களுடன் தன்னையும் ஒப்பிட்டு எனக்கும் கர்மத்தினால் எந்தப் பயனும் இல்லை. இருந்தும் பின்னால் வருபவர்களுக்காக நான் கர்மத்தைச் செய்கிறேன் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். தான் ஓர் யோகி என்பதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நன்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

கர்மத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் சாதகர்களைத் திசை திருப்பக் கூடாது என்று கூறினார். ஏனெனில் கர்மம் செய்தேதான் அந்த சாதகன் பிரம்ம நிலையை அடைய வேண்டும். செய்யாவிட்டால் அவர்கள் நாசமடைந்து விடுவார்கள். இந்தக் கர்மத்திற்காக தியான நிலையில் இருந்தபடி போர் செய்ய வேண்டும். கண்களை மூடிக் கொண்டு புலன்களையும் சித்தத்தையும் அடக்கியபடி போர் செய்வது எப்படி? அந்த சமயம் காமம், குரோதம், விருப்பு-வெறுப்புகள் துன்பங்களை அளிக்கும். இந்த வெறுபட்ட ப்ரவிர்த்திகளைக் கடப்பதுதான் போர். அசரசம்பத்துதான் குருக்ஷேத்திரத்தில் ஒவ்வொரு கணமும் வேறுபட்ட பிரவிருத்திகளை வெட்டிச் சாய்த்து விடுகிறது. தியானத்தோடு மோதுவதுதான் போர். உண்மையில் தியானமே போர். இதுதான் இந்த அத்தியாயத்தின் சாரம். இதில் கர்மத்தைப் பற்றியும், வேள்வியைப் பற்றியும் கூறவில்லை. வேள்வியை அறிந்துகொண்டால் கர்மம் தானே விளங்கிவிடும். இப்போது கர்மமும் விளக்கப்படவில்லை.

இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்திதப்பிரகஞ மகாபுரஷர்கள் தந்த பயிற்சி பெறத்தக்க முறைகளை வியிறுத்துகிறார். இது குரு ஜனங்களுக்கான கட்டளையாகும். அவர்கள் செய்யாவிட்டாலும் ஒரு நஷ்டமும் இல்லை. செய்வதால் அவர்களுக்கு தனிப்பட்ட இலாபம் ஒன்றுமில்லை. எந்த சாதகர்களுக்கு பரம கதியின் மேல் விருப்பம் இருக்கிறதோ அவர்களுக்காகத் தனியாக ஒன்றும் சொல்லாதபோது இது எப்படி கர்மயோகமாகும்? எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அந்த கர்மத்தின் வடிவமும் தெளிவாககப்படவில்லை. ஏனெனில் அவர், வேள்வியின் விதிமுறைதான் கர்மம் என்று மட்டுமே கூறினார். வேள்வியை பற்றிக் கூறவில்லை.

கர்மத்தின் வடிவமும் தெளிவாகவில்லை. ஆம் ! போரின் யதார்த்த சித்திரம் கீதையில் இங்கே மட்டுமே கிடைக்கப் பெறுகிறது.

கீதை முழுவதையும் பார்க்கும்பொழுது இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் “உடல் சேதமடையக் கூடியது. எனவே போர் செய் !” என்று கூறுகிறார். கீதையில் போருக்காக இதுவே திடமான காரணம் என்று கூறப்பட்டது.

ஞான யோகத்தைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது போர் செய்வது ஒன்றே கூஷ்டிரியர்களின் ஓரே சாதனம் என்றும், இந்த அறிவு உனக்காக ஞானயோகத்தின் விஷயத்தில் கூறப்பட்டது என்றும் கூறினார். எத்தகைய அறிவு? தோல்வி பெற்று இரண்டிலுமே இலாபமிருக்கிறது என்று என்னிப் போர் செய். என்ற அறிவு -- பின்பு நான்காவது அத்தியாயத்தில் “யோகத்தில் நிலையாக நின்று இதயத்தில் நிலைத்திருந்து மனத்தின் சந்தேகங்களை இந்த உனது ஞான உருவான வாள் மூலம் வெட்டு”! என்று கூறினார். இந்த வாள் யோகத்தில் இருக்கிறது. ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் பத்தாவது அத்தியாயம் வரை போரைப் பற்றிய சர்ச்சை இல்லவே இல்லை. பதினேராவது அத்தியாயத்தில் “இந்தப் பகைவர்கள் என் மூலமாக முதலிலேயே கொல்லப்பட்டுவிட்டனர். நீ கருவியாக மட்டும் நின்று புகழைப் பெறு என்று மட்டுமே கூறினார். இவர்கள் நீ இல்லாமலேயே வெல்லப்பட்டுவிட்டனர். நீ இந்த இறந்து போனவர்களை மறுபடியும் கொல்” என்றார்.

பதினெண்நாவது அத்தியாயத்தில் வேரூன்றி நிற்கும் அரசமரமாகிய உலகத்தை, பற்றற்ற நிலைமை என்ற அஸ்திரத்தால் வெட்டி பரமபதத்தைத் தேடுவதற்கான வழியைப் பற்றிய பார்வை கிடைக்கிறது. அதற்கு மேலே உள்ள அத்தியாயங்களில் போரைப் பற்றிய வருணானை இல்லை. பதினாறாவது அத்தியாயத்தில் நரகத்தை விரும்பும் அசரர்களின் வருணானை உள்ளது. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் தான் போரைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. முப்பதாவது சுலோகத்திலிருந்து நாற்பத்து மூன்றாவது சுலோகம் வரை போரின் வடிவம், அதன் இன்றியமையாததன்மை போர் செய்யாதவர்களின் ஆழிவு, போரில் கொல்லப்படும் பகைவர்களின் பெயர், அவர்களைக் கொல்ல தனது சக்தியை வயப்படுத்தும் முறை, அவர்களை வெட்டி ஏறிதல் ஆகியவைகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இந்த அத்தியாயத்தில் பகையும் பகைவர்களின் அகநிலையுருவமும் தெளிவாகிறது. அதை அழிப்பதற்கு ஊக்கமும் தரப்படுகிறது.

இவ்வாறு பூர்மீத் பகவத் கீதை உருவான உபநிடதமும் பிரம்ம வித்தை யோக சாஸ்திர சம்பந்தமுமான பூர்க்கிருஷ்ணர் அர்ஜுன உரையாடலில் “பகைவர்களை அழிக்க ஊக்கம்” என்ற மூன்றாவது அத்தியாயம் நிறைவு பெறுகிறது.

இவ்வாறு ஸ்ரீ பரம ஹம்ச பரமானந்தருடைய சீடரான சுவாமி அட்கடாநந்தர் இயற்றிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையின் உரையான “யதார்த்த கீதை”யின் “பகையை அழிக்கவல்ல ஊக்கம்” என்ற முன்றாவது அத்தியாயம் முடிவு பெறுகிறது.